

**וְתִהְיֶה לְאֵה וְתִלְדַּבּוּר בֶּן וְתִקְרָא שְׁמוֹ רְאוּבֵן כִּי אָמְרָה כִּי רָאָה ה' בְּעֵינַי כִּי
עָשָׂה יְאֹהֲבֵנִי אִישִׁי: וְתִהְיֶה עוֹד וְתִלְדַּבּוּר בֶּן וְתִקְרָא כִּי שָׁמַע ה' כִּי שָׁנוּאָה
אֶנֶּכִי וְיִתֵּן לִי גַם אֵת זֶה וְתִקְרָא שְׁמוֹ שְׁמַעוֹן
בְּרֵאשִׁית כ"ט:ל"ב:ג**

ה' ראה ושמע את סבלה של לאה. אנחנו מצווים להידמות לה', ולכן אנו חייבים ללמוד מפסוקים אלו כיצד לנהוג עם חברנו. ה' מלמד אותנו להיות כל כך רגישים לצערם של אחרים עד שנכיר את צערם בכל צורה שהיא מתגלה.

יש אנשים שכאשר הם עצובים או סובלים, הם אינם מבטאים זאת בקול, אבל אפשר להכיר בהבעת פניהם או מתנועותיהם את אשר עובר עליהם. אחרים נראים שמחים ובריאים גם כאשר הם סובלים, אבל את צערם ניתן לשמוע מתוך שיחתם. לפעמים אפשר לשמוע את סבלם אפילו כאשר הם מדברים על נושאים שלכאורה אינם קשורים לצערם.

מידה זו, של הכרת הנזקק מבלי שהוא יצטרך להסביר את זה מצבו הקשה מופיעה גם בהלכה:

הרמב"ם (רבי משה בן מימון) כתב את הדרכים המועדפות לנתינת צדקה. בדינים אלו הרמב"ם מבדיל בין מי שנותן צדקה לעני שפונה אליו ומבקש ממנו שיעזור לו, לבין מי שניגש לעני ונותן לו צדקה לפני שהעני מספיק לבקש עזרה. נתינת צדקה לפני שהעני מבקש נחשבת לדרגה גבוהה יותר של מצוות צדקה. אדם זה שנותן לפני שהעני פונה אליו מגלה שהוא כל כך רגיש לצורכי השני עד שהוא יכול לזהות לפי בגדיו, הבעת פניו או צורת הילוכו של השני שהוא זקוק לסיוע.

ע"פ דעת תורה לרבינו ירוחם ממיר, Growth Through Torah של הרב זליג פליסקין, ורמב"ם הל' מתנות עניים י"ז: